YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

12 päivänä marraskuuta 1998 *

Asiassa C-352/96,

Italian tasavalta, asiamiehenään ulkoasiainministeriön diplomaattisten riita-asioiden osaston osastopäällikkö, professori Umberto Leanza, avustajanaan valtionasiamies Danilo Del Gaizo, prosessiosoite Luxemburgissa Italian suurlähetystö, 5 rue Marie-Adélaïde,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Antonio Tanca, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiain-osaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii riisin ja rikkoutuneiden riisinjyvien tuontia koskevien tiettyjen tariffikiintiöiden avaamisesta ja hallinnoinnista 24 päivänä heinäkuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1522/96 (EYVL L 190, s. 1) ja erityisesti sen 3, 4 ja 9 artiklan kumoamista,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. J. G. Kapteyn sekä tuomarit J. L. Murray (esittelevä tuomari), H. Ragnemalm, R. Schintgen ja K. M. Ioannou,

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 28.4.1998 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Italian tasavalta vaatii EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla nostamassaan kanteessa, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 25.10.1996, riisin ja rikkoutuneiden riisinjyvien tuontia koskevien tiettyjen tariffikiintiöiden avaamisesta ja hallinnoinnista 24 päivänä heinäkuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1522/96 (EYVL L 190, s. 1; jäljempänä asetus) 3, 4 ja 9 artiklan kumoamista.

2 Itävallan tasavallan, Suomen tasavallan ja Ruotsin kuningaskunnan liityttyä Euroopan yhteisöön tämä kävi kolmansien maiden kanssa tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen (jäljempänä GATT-sopimus) XXIV artiklan 6 kohdan ja erityisesti tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen XXIV artiklan tulkinnasta vuonna 1994 tehtyä sopimusta koskevan muistion (jäljempänä sopimusta koskeva muistio) 5 kohdan ja sitä seuraavien kohtien mukaisia neuvotteluja sopiakseen näiden maiden

kanssa tietyistä korvaavista toimenpiteistä, jotka olivat tarpeen eräiden tullien tason noustua yhteisöön liittyneiden kolmen maan alettua soveltaa yhteistä tullitariffia.

3 Sopimusta koskevan muistion 5 kohdassa säädetään muun muassa seuraavaa:

"Näihin neuvotteluihin ryhdytään vilpittömässä mielessä ja jotta voitaisiin sopia molempia osapuolia tyydyttävistä korvaavista toimenpiteistä — —".

4 Näiden neuvottelujen seurauksena yhteisö teki Australian liittovaltion ja Thaimaan kuningaskunnan kanssa sopimukset, jotka hyväksyttiin 22.12.1995 tehdyllä neuvoston päätöksellä 95/592/EY (EYVL L 334, s. 38). Edellä mainittu asetus annettiin näiden sopimusten johdosta.

5 Asetuksen 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla ja edellä mainittujen sopimusten mukaisesti avattiin vuotuiset tariffikiintiöt, joiden perusteella yhteisöön voitiin tuoda tullitta 63 000 tonnia osittain tai kokonaan hiottua riisiä. Australian ja Thaimaan osuudet kiintiöstä olivat asetuksen 1 artiklan 3 kohdan mukaan vastaavasti 1 019 tonnia ja 21 455 tonnia.

6 Asetuksen 3 ja 4 artiklalla perustettiin näitä kahta maata koskeva kiintiöiden hallinnointijärjestelmä. Asetuksen 3 artiklan mukaan riisiä ja rikkoutuneita riisinjyviä

koskeva tuontitodistus annetaan yrityksille, joilla on hallussaan alkuperämaasta saatu vientitodistus. Artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Kun tuontitodistushakemus koskee Thaimaasta peräisin olevaa riisiä ja rikkoutuneita riisinjyviä tai Australiasta peräisin olevaa riisiä osana 1 artiklassa tarkoitettuja määriä, sen mukana on oltava liitteessä I ja vastaavasti liitteessä II esitettyjen mallien mukaan laadittu vientitodistus, jonka on antanut samoihin liitteisiin merkitty näiden maiden toimivaltainen viranomainen."

7 Asetuksen 4 artiklassa säädetään yksityiskohtaisesti siitä, millä edellytyksillä asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset antavat tuontitodistuksen.

8 Asetuksen 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Komissio valvoo tämän asetuksen nojalla tuotuja määriä erityisesti todentaakseen

— kuinka paljon perinteiset kauppavirrat laajentuneeseen yhteisöön ovat määrältään ja tullille esittämisen osalta merkittävästi muuttuneet,

ja

— esiintyykö välittömästi tästä asetuksesta hyötyvän viennin ja tavallisten vientimaksujen kohteena olevan viennin keskinäistä korvaamista.

2. Komissio toimittaa neuvostolle kertomuksen, jossa on tarvittaessa asianmukaiset ehdotukset yhteisön riisialan järkkymisen välttämiseksi, jos jompi kumpi 1 kohdassa olevien luetelmakohtien peruste täyttyy ja erityisesti, jos korkeintaan viiden kilon pakkauksissa tuodun riisin tuonti ylittää 33 428 tonnin määrän, ja joka tapauksessa kerran vuodessa."

9 Italian tasavallan mukaan asetuksen 3 ja 4 artikla ovat GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdan, Australian liittovaltion kanssa tehdyn sopimuksen ja sen hyväksymisestä tehdyn päätöksen 95/592/EY sekä EY:n perustamissopimuksen 43 artiklan ja suhteellisuusperiaatteen vastaisia. Italian mielestä myös asetuksen 9 artiklan perustelut ovat puutteelliset ja lisäksi kyseinen artikla on GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdan, EY:n perustamissopimuksen 43 artiklan ja suhteellisuusperiaatteen vastainen; artiklaa annettaessa on lisäksi harkintavaltaa käytetty väärin.

Asetuksen 3 ja 4 artiklaan kohdistuvat kanneperusteet

10 Asetuksen 3 ja 4 artiklan mukaan tuontitodistus annetaan vain yritykselle, jolla on hallussaan alkuperämaasta saatu vientitodistus; ja vientitodistus on liitettävä tuontitodistushakemukseen.

11 Italian hallituksen mukaan GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdassa tarkoitettuun molempia osapuolia tyydyttävään ratkaisuun ei voida päästä, mikäli kolmannet maat saavat yhteisön laajentumisen johdosta erityisetuja ilman tarkoituksenmukaisia korvaavia toimenpiteitä, kuten tässä tapauksessa.

12 Lisäksi Italian hallitus väittää, että koska 3 ja 4 artiklan mukaisesta tariffikiintiöiden hallinnoinnista ei — toisin kuin Thaimaan kuningaskunnan kanssa tehdyssä sopimuksessa — ole määräyksiä Australian liittovaltion kanssa tehdyssä sopimuksessa, ei hallinnointijärjestelmän soveltaminen ole perusteltua Australian osalta, ja että asetus on tämän vuoksi näiden sopimusten hyväksymisestä tehdyn päätöksen 95/592/EY vastainen.

13 Lisäksi Italian hallitus korostaa, että tällainen hallinnointijärjestelmä antaa kyseisille maille yleisesti sovellettuna suhteellisuusperiaatteen vastaisen edun, koska kolmansien maiden viejillä on mahdollisuus sovitun tariffikiintiön mukaisiin vienteihin. Italia katsoo myös, että kyseinen etu osoittaa, ettei neuvoston tarkoituksena selvästikään ole ollut toimia yhteisen maatalouspolitiikan edellyttämällä tavalla.

14 GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdan osalta neuvosto huomauttaa ensinnäkin, että GATT-sopimuksen erityispiirteiden vuoksi yhteisöjen tuomioistuin ei lähtökohtaisesti voi ottaa huomioon sen määräyksiä arvioidessaan jonkin asetuksen lainmukaisuutta jäsenvaltion perustamissopimuksen 173 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla nostaman kanteen yhteydessä (ks. asia C-280/93, Saksa v. neuvosto, tuomio 5.10.1994, Kok. 1994, s. I-4973, 106—109 kohta).

15 Neuvosto väittää toissijaisesti, ettei GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdassa, jossa velvoitetaan osapuolet neuvottelemaan vilpittömässä mielessä molempia osapuolia tyydyttävään ratkaisuun pääsemiseksi, anneta mitään muuta perustetta, jonka mukaan neuvottelujen tulosta voitaisiin arvioida.

16 Sen väitteen osalta, jonka mukaan säännöksessä tarkoitettua hallinnointijärjestelmää ei voida soveltaa Australian liittovaltion kohdalla, koska siitä ei ole määräyksiä Australian kanssa tehdyssä sopimuksessa, neuvosto painottaa, että yhteisöllä on harkintavaltaa tariffikiintiöiden hallinnoinnissa. Sitä paitsi kiistanalainen hallinnointi ei neuvoston mielestä voi olla GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdan eikä Australian liittovaltion kanssa tehdyn sopimuksen vastaista, koska kyseisissä sopi-

muksissa ei ole määräyksiä sen varalta, että yksi sopimuspuoli haluaisi harkintavaltaansa käyttäen myöntää toiselle lisäetuja sopimuksessa sovittujen lisäksi.

17 Suhteellisuusperiaatteen väitetyn loukkauksen osalta neuvosto huomauttaa, että thaimaalaisten viejien saamia etuja vastaavien etujen myöntäminen australialaisille viejille on perusteltua siitä syystä, että yhteisön ja kyseisen maan välisten yleisten suhteiden vuoksi on välttämätöntä varmistaa, etteivät viimeksi mainitut saa epäedullisempaa kohtelua kuin thaimaalaisviejät. Tämän vuoksi kyseinen toimenpide vaikuttaa hyvin tarkoituksenmukaiselta sen päämäärän saavuttamiseksi, jonka vuoksi se on toteutettu.

18 EY:n perustamissopimuksen 43 artiklan rikkomisen osalta neuvosto on lopuksi sitä mieltä, että kantaja ei ole esittänyt mitään perusteluja sen väitteensä tueksi, jonka mukaan kiistanalainen asetus on ristiriidassa kyseisen määräyksen kanssa.

19 Aluksi on huomattava, että kun yhteisö on tarkoittanut panna täytäntöön GATT-sopimuksen perusteella hyväksytyn erityisvelvoitteen tai kun yhteisön antamassa säädöksessä nimenomaisesti viitataan suoraan GATT-sopimuksen tiettyihin määräyksiin, yhteisöjen tuomioistuimen on valvottava säädöksen lainmukaisuutta kyseisten määräysten kannalta (ks. mm. em. asia Saksa v. neuvosto, tuomio 5.10.1994, 111 kohta).

20 Lisäksi on korostettava, että antaessaan asetuksen GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdan mukaisesti kolmansien maiden kanssa käytyjen neuvottelujen seurauksena tehtyjen sopimusten perusteella yhteisö on tarkoittanut panna täytäntöön GATT-sopimuksen yhteydessä hyväksytyn erityisvelvoitteen.

21 Tämän vuoksi yhteisöjen tuomioistuimen on valvottava asetuksen lainmukaisuutta niiden GATT-sopimuksen määräyksien kannalta, joita kantaja väittää rikotun. Tässä

tapauksessa kyse on GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdasta sekä sopimusta koskevan muistion 5 kohdasta ja sitä seuraavista kohdista.

22 Kuten sopimusta koskevan muistion 5 kohdan sanamuodosta käy ilmi, osapuolten on sovittava "molempia osapuolia tyydyttävistä korvaavista toimenpiteistä". Käsite "molempia osapuolia tyydyttävät korvaavat toimenpiteet" ei sellaisenaan ole objektiivinen edellytys, ja molempia osapuolia tyydyttävään yhteisymmärrykseen pääsemistä koskevan velvoitteen on katsottava tulleen täytetyksi heti kun osapuolten välillä on tehty ratkaisun sisältävä sopimus.

23 Tämän vuoksi osapuolten päästyä sopimukseen molempia tyydyttävistä korvaavista toimenpiteistä GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdassa asetetun velvoitteen on katsottava tulleen täytetyksi eikä se siten voi olla asetuksen lainmukaisuuden arvioinnin perustana. Tätä koskeva väite on näin ollen hylättävä.

24 Sen väitteen osalta, jonka mukaan asetuksen mukainen tariffikiintiöiden hallinnointijärjestelmä on Australian liittovaltion osalta kyseisen maan kanssa tehdyn sopimuksen ja sen hyväksymisestä tehdyn päätöksen 95/592/EY vastainen, on huomattava, että vaikka sopimuksessa ei velvoitetakaan neuvostoa säätämään vientitodistusjärjestelmästä, siinä ei myöskään kielletä sellaisen käyttöönottoa. Sitä paitsi asetuksen kuudennesta perustelukappaleesta ilmenee, että kiistanalainen hallinnointijärjestelmä otettiin käyttöön erityisesti kyseisen sopimuksen tehokkaan täytäntöönpanon varmistamiseksi riisin ja rikkoutuneiden riisinjyvien tuontia koskevien tiettyjen tariffikiintiöiden osalta. Näin ollen asetuksen mukainen hallinnointijärjestelmä ei ole Australian liittovaltion kanssa tehdyn sopimuksen eikä sen hyväksymisestä tehdyn päätöksen vastainen.

25 Sen väitteen osalta, jonka mukaan asetuksen 3 ja 4 artikla ovat suhteellisuusperiaatteen vastaisia, on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan määritettäessä sitä, onko jokin yhteisön oikeuden säännös suhteellisuusperiaatteen mukainen, on tutkittava, voidaanko siinä tarkoitettujen keinojen

avulla saavuttaa tavoiteltava päämäärä ja onko näihin keinoihin turvautuminen ehdottoman välttämätöntä tämän päämäärän saavuttamiseksi (ks. mm. asia C-426/93, Saksa v. neuvosto, tuomio 9.11.1995, Kok. 1995, s. I-3723, 42 kohta).

26 On huomattava, että ensimmäisestä, kahdeksannesta ja yhdeksännestä perustelukappaleesta ilmenee, että asetuksella pyritään ylläpitämään perinteisiä kauppavirtoja laajentuneeseen yhteisöön ja samalla välttämään välittömästi kiistanalaisesta asetuksesta hyötyvän viennin ja tavallisten vientimaksujen kohteena olevan viennin keskinäinen korvaaminen. Lisäksi kumottavaksi vaaditun hallinnointijärjestelmän tarkoituksena on asetuksen kolmannen ja kuudennen perustelukappaleen mukaan säännellä kyseisten kolmansien maiden kanssa tehtyjen sopimusten mukaisten kiintiöiden hallinnointia siten, että perinteiset toimittajat otetaan huomioon.

27 Näin ollen on arvioitava, onko toteutettu hallinnointijärjestelmä edellä mainitun päämäärän mukainen ja onko kyseinen järjestelmä välttämätön tuon päämäärän saavuttamiseksi.

28 Tältä osin on selvää, että vientimaan viranomaiset voivat parhaiten määrittää näiden maiden osalta ne toimittajat, jotka ovat perinteisesti toimittaneet tavaraa Itävaltaan, Suomeen ja Ruotsiin, sekä valvoa, että näille annetaan tarvittavat vientitodistukset perinteisen kauppavirran ylläpitämiseksi.

29 Niin ikään on huomattava, että kyseinen hallinnointijärjestelmä on osa asetuksen 9 artiklassa tarkoitettua yhteisön valvonta- ja tarkastusjärjestelmää.

30 Lisäksi — kuten julkisasiamies on perustellusti ratkaisuehdotuksensa 32 kohdassa huomauttanut — kyseisellä edulla ei voida katsoa olevan sellaista merkitystä, että asetuksen 3 ja 4 artikla eivät sen perusteella olisi oikeassa suhteessa tavoiteltuun

päämäärään eli tavoitteeseen säännellä kyseisten kolmansien maiden kanssa tehtyjen sopimusten mukaisten tariffikiintiöiden hallinnointia.

31 Näin ollen on todettava, ettei asetuksen 3 ja 4 artiklan mukaista hallinnointijärjestelmää voida pitää suhteellisuusperiaatteen vastaisena.

32 EY:n perustamissopimuksen 43 artiklan väitetyn rikkomisen osalta on vielä todettava, ettei kantaja ole kyennyt selventämään sitä kanneperustettaan, jonka mukaan riidanalaiset säännökset osoittaisivat, ettei neuvoston tarkoituksena selvästikään ole ollut toimia yhteisen maatalouspolitiikan edellyttämällä tavalla.

33 Näin ollen on todettava, ettei asetuksen 3 ja 4 artiklan tutkiminen Italian hallituksen esittämien kanneperusteiden kannalta ole tuonut esiin mitään, mikä vaikuttaisi asetuksen pätevyyteen.

Asetuksen 9 artiklaan kohdistuvat kanneperusteet

34 Italian hallitus väittää, että riidanalaisen asetuksen 9 artikla on puutteellisesti perusteltu niiden perusteiden ja tietojen osalta, joiden perusteella neuvosto arvioi, että korkeintaan viiden kilogramman pakkauksissa tuodun riisin kynnysmäärä oli asetettava 33 428 tonniin.

35 Italian hallitus katsoo lisäksi, että edellä mainitun kynnysmäärän asettamisella rikottiin GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohtaa ja loukattiin suhteellisuusperiaatetta. Italian mukaan kynnysmäärä on ensinnäkin asetettu perinteisten kauppavirtojen ylläpitämisen kannalta tarpeettoman korkeaksi. Toiseksi kyseinen määrä ylittää sen tason, jolle se olisi pitänyt asettaa, jotta eräiden kolmansien maiden perinteisille viejille ei annettaisi perusteetonta kilpailuetua yhteisön yrityksiin nähden. Italia toteaa lisäksi, että säännös on seurausta siitä, ettei toimenpiteen tarkoituksenmukaisuutta yhteisen maatalouspolitiikan vaatimusten kannalta ole otettu huomioon.

36 Italian hallitus väittää lisäksi, että edellä mainitun tuonnin kynnysmäärän avulla pyritään eri päämääriin kuin asetuksella, mikä merkitsee sitä, että asetusta rasittaa harkintavallan väärinkäyttö.

37 Perustelujen väitetyn puutteellisuuden osalta neuvosto katsoo, että 9 artiklan säätämisen taustalla olevat syyt käyvät selvästi ilmi asetuksen perustelukappaleista.

38 Neuvoston esittämät ja tämän tuomion 14, 15, 17 ja 18 kohdassa jo esiin tuodut huomautukset, jotka koskevat sitä, että asetuksen 3 ja 4 artiklalla olisi rikottu GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohtaa ja perustamissopimuksen 43 artiklaa sekä loukattu suhteellisuusperiaatetta, koskevat myös 9 artiklaa. Suhteellisuusperiaatteen osalta neuvosto toteaa lisäksi, että 9 artiklan mukaisella kynnysmäärällä turvataan paremmin yhteisön toimijoiden edut. Kynnysmääräksi valitun 33 428 tonnin neuvosto toteaa vastaavan kolmen yhteisöön liittyneen maan liittymistä välittömästi edeltäneinä vuosina enintään viiden kilogramman pakkauksissa tuomaa vuotuista riisimäärää lisättynä 10 prosentilla.

39 Lopuksi neuvosto toteaa, ettei se ymmärrä, millä tavoin asiassa olisi käytetty harkintavaltaa väärin. Asetuksen antamisen tarkoituksena oli selvästi kyseisten kol-

mansien maiden kanssa tehtyjen sopimusten täytäntöönpano, ja 9 artiklalla puolestaan varmistettiin, ettei yhteisön riisialalla syntyisi häiriöitä.

40 Perustelujen puutteellisuuden osalta on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 190 artiklan mukaisesti edellytettävien perustelujen taso riippuu siitä, millainen toimenpide on kyseessä. Perusteluissa on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmaistava yhteisön toimielimen tekemän toimenpiteen perustelut siten, että henkilöille, joita toimenpide koskee, selviävät siihen johtaneet syyt, ja että yhteisöjen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta. Oikeuskäytännön mukaan toimenpiteen perusteluissa ei myöskään tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia. Tutkittaessa sitä, ovatko päätöksen perustelut 190 artiklan mukaisia, on nimittäin otettava huomioon päätöksen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. vastaavasti asia C-350/88, Delacre ym. v. komissio, tuomio 14.2.1990, Kok. 1990, s. I-395, 15 ja 16 kohta ja asia C-180/96, Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio, tuomio 5.5.1998, Kok. 1998, s. I-2265, 70 kohta).

41 Tässä tapauksessa asetuksen kahdeksannesta ja yhdeksännestä perustelukappaleesta ilmenee, että neuvosto on perustellut asetusta muun muassa halulla ylläpitää perinteisiä kauppavirtoja laajentuneeseen yhteisöön ja arvioinut samalla, että on tarpeen välttää välittömästi kiistanalaisesta asetuksesta hyötyvän viennin ja tavallisten vientimaksujen kohteena olevan viennin keskinäinen korvaaminen. Lisäksi — kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 39 kohdassa korostanut — neuvostolla ei ollut velvollisuutta selittää perustelukappaleissa sitä laskutapaa, jonka avulla 9 artiklassa tarkoitettu kynnysmäärä oli määritetty. Yhteisön säädösten perusteluvelvollisuus ei voi olla niin laaja, että neuvoston olisi ilmoitettava jokaisen mainitsemansa luvun laskemistapa.

42 Näin ollen on todettava, että neuvosto on perustellut riittävästi kumottavaksi vaaditun asetuksen 9 artiklaa.

43 Suhteellisuusperiaatteen osalta todettakoon, että määritettäessä sitä, onko jokin yhteisön oikeuden säännös suhteellisuusperiaatteen mukainen, on tutkittava, voidaanko siinä tarkoitettujen keinojen avulla saavuttaa tavoiteltava päämäärä ja onko näihin keinoihin turvautuminen ehdottoman välttämätöntä päämäärän saavuttamiseksi.

44 Tältä osin on muistettava, että kumottavaksi vaaditun asetuksen päämäärä on kolmansien maiden kanssa tehtyjen sopimusten täytäntöönpano perinteisten kauppavirtojen ylläpitämiseksi laajentuneeseen yhteisöön ja samalla välittömästi kiistanalaisesta asetuksesta hyötyvän viennin ja tavallisten vientimaksujen kohteena olevan viennin keskinäisen korvaamisen välttäminen (ks. tämän tuomion 26 kohta).

45 Lisäksi neuvoston yhteisöjen tuomioistuimen pyynnöstä asiakirjavihkoon liittämistä asiakirjoista ilmenee, että riidanalainen kynnysmäärä vastaa kolmen uuden jäsenvaltion keskimääräistä vuotuista tuontia liittymistä välittömästi edeltäneinä vuosina lisättynä 10 prosentilla.

46 On vielä korostettava, että 9 artiklassa ei rajoiteta komission mahdollisuutta puuttua asiaan siinä tapauksessa, että säädetty kynnysmäärä saavutetaan. Kyseisen artiklan mukaan komission on nimittäin harjoitettava valvontaa myös silloin kun tuonnin määrä ei ylitä kynnysmäärää ja erityisesti jommankumman artiklan 1 kohdassa mainitun edellytyksen täyttyessä.

47 Tämän vuoksi neuvoston 33 428 tonnin suuruiseksi vahvistaman kynnysmäärän ei voida katsoa olevan suhteeton niihin perinteisiin kauppavirtoihin nähden, jotka asetuksella pyritään säilyttämään.

48 Väite, jonka mukaan asetuksen 9 artikla ei ole GATT-sopimuksen XXIV artiklan 6 kohdan ja sopimusta koskevan muistion mukainen, on tämän tuomion 22 ja 23 kohdassa jo mainituista syistä hylättävä.

49 Perustamissopimuksen 43 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste on puolestaan tämän tuomion 31 kohdassa mainituin perustein hylättävä.

50 Harkintavallan väitetyn väärinkäytön osalta on vielä todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä määritellään harkintavallan väärinkäyttö tilanteeksi, jossa yhteisön toimielin antaa päätöksen ainoana tavoitteenaan muut kuin ilmoitetut päämäärät tai ainakin tavoitellen muita kuin ilmoitettuja päämääriä, tai tilanteeksi, jossa yhteisön toimielin kiertää perustamissopimuksessa nimenomaisesti määrätyn menettelyn tapauksesta johtuvista erityissyistä (ks. mm. asia C-156/93, parlamentti v. komissio, tuomio 13.7.1995, Kok. 1995, s. I-2019, 31 kohta).

51 On kuitenkin korostettava, että tässä tapauksessa asiakirjoista ei mitenkään ilmene, että neuvosto olisi kyseisen säännöksen antaessaan pyrkinyt muuhun kuin asetuksen perustelukappaleissa mainittuun päämäärään. Kantaja ei myöskään ole tuonut esiin mitään sellaista, mikä antaisi aihetta vastakkaiseen päätelmään.

52 Siten on todettava, ettei asetuksen 9 artiklan tutkiminen Italian hallituksen esittämien kanneperusteiden kannalta ole tuonut esiin mitään, mikä vaikuttaisi asetuksen pätevyyteen.

53 Näin ollen kanne on edellä esitetyn perusteella hylättävä, koska yhtäkään kanneperusteista ei voida hyväksyä.

Oikeudenkäyntikulut

54 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Neuvosto on vaatinut Italian tasavallan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska Italian tasavalta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Italian tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kapteyn Murray Ragnemalm

Schintgen Ioannou

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä marraskuuta 1998.

R. Grass P. J. G. Kapteyn

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja